

HOLOCAUST

FRA JESÚS ROMERO

Avui m'ha donat per cercar la paraula **holocaust** a internet i el primer que m'ha aparegut ha estat, com ja suposava que passaria, la referència a l'extermini dels jueus que tingué lloc durant la Segona Guerra Mundial de mans del totalitarisme nazi. Com aquella barbaritat fou ben grossa, sembla que ha quedat per sempre més fixada a la nostra memòria la paraula *holocaust* a aquella massacre, i d'aquí també que avui en dia l'apliquem a qualsevol altre tipus de barbaritat semblant. Per tant, de primeres, la paraula té una connotació ben negativa, al menys, com deia, en el nostre imaginari col·lectiu.

Però *holocaust* és un mot que prové del grec i que vol dir "consumit del tot", fent referència a un tipus de sacrifici cruent en què la víctima era tallada a trossos i cremada sencera en ser oferta a Déu. A Israel era aquest un sacrifici solemne que es feia *dos cops* al dia, al matí i a la tarda, en expiació per a tot el poble. Més endavant, quan el poble d'Israel va viure la duresa de l'exili babilònic i es va quedar sense sacerdots i sense Temple, aquest sacrifici fou substituït per una pregària especial

oferta també al matí i al vespre. Aquesta pregària esdevinguda ofrena, o aquesta ofrena esdevinguda pregària, és el que en la litúrgia cristiana ocupen les nostres pregàries de *Laudes i Vespres*.

Però es podria dir que hi ha una altra manera de considerar el mot holocaust, i és el que ens suggereix sant Pau en la seva carta als Romans (6, 12-18): *No deixeu regnar el pecat en el vostre cos mortal seguint les vostres passions, no presteu al pecat el vostre cos perquè en faci armes per al mal; més aviat **oferiu-vos a Déu, ara que heu passat de la mort a la vida; oferiu-li tot el que sou com a armes per al bé.***

Hi ha tot un programa de vida en aquestes paraules de l'Apòstol, perquè aquest *oferir-se del tot* no és una tasca que es fa un dia i prou, sinó que, com suggeria als seus practicants l'holocaust que dos cops al dia era ofert al Temple de Jerusalem, **ha de ser un oferiment sense reserves de tot el que som i tenim cada dia i tots els dies de la nostra vida**, perquè el nostre tarannà és més aviat el contrari: volem posseir, volem controlar, volem assegurar tot el que som, tot el que tenim i tot el que hi ha al nostre voltant i que, a més a més, potser no és ni nostre. I ho fem sovint oblidant que tot el que som i tenim és do, més encara, des del nostre baptisme està posat tot als peus d'un Senyor que té tot el dret a reclamar-ho, perquè és Senyor (sense ser un dèspota), perquè és Déu (sense ser un ídol esclavitzant), perquè és Aquell que, en Jesús, s'ha encarnat, ha mort i ha ressuscitat per tots nosaltres.

Cal veure, però, que aquest *oferir-se del tot, aquest donar-se sense reserves*, no té res a veure amb un *nirvana* que cerca la fusió amb un poder ultra-transcendent i impersonal que, a la fi, acabaria també *des-personalitzant-me* a mi mateix en aquesta fusió; sinó que, per obra de l'Esperit Sant promès, més aviat és un dinamisme que em transforma en ofrena viva capaç d'esdevenir a la vegada *aliment* per als altres, generadora de vida, de justícia, de solidaritat, de pau... *Aquest oferir-nos*

ens converteix, com Jesús diu a l'Evangeli (Lc 12, 39-48), en *administradors* encarregats de *donar l'aliment que pertoca* als nostres germans i germanes. *Administradors*, és a dir, responsables de tot el creat: persones, animals i entorn.

Així, doncs, quan resem la pregària de *Laudes* o de *Vespres*, o quan participem de l'Eucaristia, presentem al Senyor tot el que som i demanem-li que ens concedeixi de ser transformats en ofrena per a ser consumida, a fi que la nostra vida pugui generar la vida de Déu en el cor dels homes i dones de la nostra societat, dels nostres contemporanis.

